

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 26 juli 2011 in zaak nr. 11/7570 en in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 22 september 2010 heeft de minister van Justitie een verzoek van de vreemdeling om op voet van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) te bepalen dat uitzetting achterwege blijft afgewezen.

Bij besluit van 9 februari 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juli 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Ingevolge artikel 64 van de Vw 2000 blijft uitzetting achterwege, zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

2.1. Volgens paragraaf B8/10 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals die luidde ten tijde van belang, blijft uitzetting op grond van artikel 64 van de Vw 2000 achterwege indien:

- de medisch adviseur aangeeft dat het vanwege de gezondheidstoestand van de vreemdeling of één van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen; of
- de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
- de medische behandeling van de betreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen; en
- de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting één jaar of korter zal duren.

Volgens paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000, zoals die luidde ten tijde van belang, wordt onder medische noodsituatie die situatie verstaan, waarbij de vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

3. De minister klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet aan zijn vergewisplicht heeft voldaan en aldus niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling niet aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 voldoet.

Daartoe voert de minister aan dat in het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 6 augustus 2010 is geconcludeerd, voor zover van belang, dat bij het achterwege blijven van een medische behandeling van de vreemdeling niet een medische noodsituatie op korte termijn valt te verwachten. Volgens de minister heeft de rechtbank niet onderkend dat de BMA-arts de brief van de behandelend arts van de vreemdeling bij GGZ Drenthe van 27 juli 2010 bij het opstellen van zijn advies heeft betrokken. Naar het oordeel van de minister moet een onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de gevolgen van het uitblijven van een medische behandeling voor de gezondheidssituatie van de vreemdeling en anderzijds de gevolgen van terugkeer voor de medische situatie van de vreemdeling. De BMA-arts dient enkel te beoordelen of bij het uitblijven van een medische behandeling een medische noodsituatie valt te verwachten. De in de brief van de behandelend arts van 27 juli 2010 genoemde informatie over de vreemdeling welke ziet op de gevolgen van terugkeer naar het land van herkomst heeft de BMA-arts volgens de minister terecht niet in zijn advies overgenomen en daarmee wordt aldus evenmin de in het BMA-advies neergelegde conclusie over de medische noodsituatie weerlegd. Ten slotte wijst de minister erop dat conform de Richtlijnen inzake het omgaan met medische gegevens van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst van januari 2010 de BMA-arts dient te beoordelen of sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn. Conform deze richtlijnen is de behandelend arts daartoe niet bevoegd. De rechtbank heeft mitsdien ten onrechte waarde gehecht aan de niet-objectieve verklaringen van de behandelend arts over de gevolgen van terugkeer naar het land van herkomst voor de vreemdeling, aldus de minister.

4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 25 juni 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1 (www.raadvanstate.nl) moet de minister, indien hij een BMA-advies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, zich ingevolge artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) ervan vergewissen dat dit – naar wijze van totstandkoming – zorgvuldig en – naar inhoud – inzichtelijk en concludent is.

5. Bij brief van 27 juli 2010 heeft de behandelend arts de medische situatie van de vreemdeling toegelicht. Hierbij heeft hij onder meer te kennen gegeven dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst zal leiden tot ernstige geestelijke schade. Het BMA heeft op 6 augustus 2010 advies aan de minister uitgebracht over de medische situatie van de vreemdeling, waarbij de door het BMA bij de behandelend arts opgevraagde en verkregen informatie van 27 juli 2010 is betrokken. Het BMA heeft in dit advies toegelicht dat in het dossier geen melding is gemaakt van een (dreigende)

psychose, een (dreigende) suicide of een gedwongen psychiatrische opname of van het bestaan van persoonlijkheidsproblematiek. Het BMA concludeert dan ook dat bij het uitblijven van psychiatrische behandeling en medicatie een medische noodsituatie op korte termijn niet is te verwachten.

6. Het BMA heeft bij het opstellen van het BMA-advies van 6 augustus 2010 de op dat moment meest recente informatie van de behandelend arts betrokken. Het BMA en de behandelend arts zijn bij het beoordelen van de psychische toestand van de vreemdeling dan ook van dezelfde gegevens uitgegaan. Naar volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 20 november 2003 in zaak nr. 200304889/1, JV 2004/39), betekent het tussen het BMA en de behandelend arts bestaande verschil van inzicht over de uit die gegevens te trekken conclusies op zichzelf niet dat het door het BMA verrichte onderzoek onzorgvuldig is geweest. Dit in aanmerking genomen en nu het BMA in antwoord op de vraag of een medische noodsituatie op korte termijn dreigt, gemotiveerd heeft geconcludeerd dat dit niet het geval is, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister het BMA-advies niet aan het besluit van 9 februari 2011 ten grondslag heeft mogen leggen.

De grief slaagt reeds hierom.

7. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 9 februari 2011 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

8. Bij de rechtbank heeft de vreemdeling, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, naar voren gebracht dat het BMA ten onrechte geen standpunt heeft ingenomen over de door de behandelend arts in zijn brieven van 27 juli 2010 en 19 mei 2011 gestelde noodzaak van een veilige behandelomgeving en geen onderzoek heeft ingesteld naar de behandel mogelijkheden in Liberia.

8.1. Uit hetgeen hiervoor onder 6 is overwogen volgt dat de minister op grond van het BMA advies van 6 augustus 2010 ervan heeft mogen uitgaan dat het uitblijven van een medische behandeling niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Reeds hierom konden de vragen of behandel mogelijkheden in Liberia aanwezig zijn en of in het land van herkomst een zodanige veilige behandelomgeving aanwezig is dat een behandeling van de vreemdeling aldaar effectief is, blijven rusten.

De beroepsgrond faalt.

9. Verder heeft de vreemdeling in beroep aangevoerd dat uit het BMA-advies niet blijkt dat de opsteller daarvan over de vereiste specifieke deskundigheid beschikt om een advies uit te brengen over de psychische problemen van een getraumatiseerd kindsoldaat.

9.1. De beoordeling of bij het uitblijven van medische behandeling sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn, is een medische beoordeling die binnen de deskundigheid van het BMA valt.

Zonder aanknopingspunt voor het tegendeel kan de minister ervan uitgaan dat de arts die het desbetreffende advies heeft opgesteld deskundig was om die beoordeling te verrichten. Hetgeen de vreemdeling over het BMA-advies van 6 augustus 2010 heeft aangevoerd, bevat een dergelijk aanknopingspunt niet, zodat de minister terecht van de deskundigheid van de opsteller ervan is uitgegaan.

De beroepsgrond faalt.

10. Voorts heeft de vreemdeling in beroep aangevoerd dat het besluit van 9 februari 2011 in strijd is met het in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) neergelegde recht op eerbiediging van het privéleven.

Daartoe voert hij aan dat hij reeds sinds juli 2001 in Nederland verblijft, dat hij ook met behulp van het Rode Kruis zijn familieleden in Liberia niet heeft weten op te sporen, hij ernstig getraumatiseerd is en daarvoor adequate behandeling en een mantelzorgnetwerk nodig heeft, waarover hij hier wel beschikt en in Liberia zal ontberen.

10.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn privéleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

10.2. De vreemdeling heeft nimmer beschikt over een verblijfstitel die hem feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde. Voorts moet worden vastgesteld dat de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten niet zodanig bijzonder zijn dat - gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

De beroepsgrond faalt.

11. Tot slot heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister hem ten onrechte niet heeft gehoord.

11.1. Voor de beoordeling of de minister met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen van de vreemdeling heeft mogen afzien, is bepalend of er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk was dat het bezwaar niet kon leiden tot het oordeel dat ten onrechte geen toepassing is gegeven aan artikel 64 van de Vw 2000.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, heeft de minister terecht op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk geacht over de ongegrondheid van het door de vreemdeling gemaakte bezwaar. De minister

heeft derhalve terecht met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen van de vreemdeling afgezien.

De beroepsgrond faalt.

12. Het inleidende beroep is ongegrond.
13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 26 juli 2011 in zaak nr. 11/7570;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

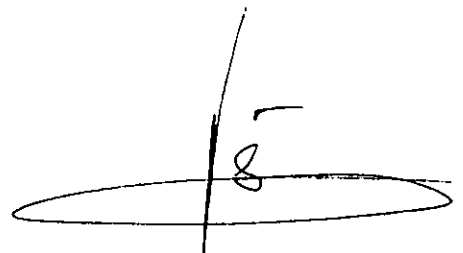
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 september 2012

53.

Verzonden: 12 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller, more complex mark to the right.

mr. H.H.C. Visser